SVENSKA CANADA-TIDNINGEN HAS THE LARGEST CIRCULATION OF ANY SWEDISH NEWSPAPER IN CANADA

FRITT Premium Gives bort med kupong och omslag. ROYAL CROWN SOAP Sänd efter fri Katalog. 654 Main St., Winnipeg.

Svenska Canada-Tidningen

The Swedish Canada News

ROYAL CROWN SOAP Sänd efter fri Katalog 654 Main St., Winnipeg.

Prov. Librarian dec21 Winnipeg

ÅRG. (YEAR) 29. LÖSNUMMER 10 CENTS. WINNIPEG, MANITOBA, TORSDAGEN DEN 3 NOVEMBER 1921. LÖSNUMMER 10 CENTS No. 44.

Veckans diverse nyheter från Dominion.

Ryktena om de progressivas hemliga allians med liberalerna förnekas på det bestämdaste av Crerar. Ontario arbetarparti eliminerar frihandeln från sin tariffpolitik.

UNIONISTERNA LIDA NEDERLAG MOT LLOYD GEORGE.

Den kampanj, som startade den 1 sept., då premiärminister Meighen förklarade upplösning av parlamentet, är blott till hälften fullbordad. Från det första till det sista kommer det att bli den längsta kampanjen i Canadas politiska historia. Federalregeringens anhängare ansåg, att en lång kampanj skulle vara till dess förmån, ty då skulle de få tid på sig att få folket att tro, vad de själva tro. För att kringgå alla sina blunders söker man nu få folkets ögon fästa på tariffen. Men allaredan synes det som om denna tariff är en något för torr diet under 90 dagar. Förgäves har Meighen sökt fästa skylten "frihandel" på sina motståndare. Fastän Crerar på det bestämdaste förklarat, att de progressiva ej ämna upphäva tariffen utan endast göra av med principen om protektionism samt i trots av at W. L. Mackenzie King förklarat att den liberala doktrinen är en tariff för inkomst, fortsätter Meighen med att påstå, att ingen av dessa ledare är hederlig i sina uttalanden utan att de båda äro för frihandel.

Eftersom kampanjen fortgår "upptäcker" regeringens propagandabyrå nya och farliga allianser bland sina opponenter. Det sista fyndet i detta avseende är att de progressivas och liberalas ledare sinsemellan ha en hemlig allians. Dnna nya kampanjlögn spdires nu av Meighen och hans anhängare. På detta har T. A. Crerar svarat med att bestämt förneka tillvaron av en dylik allians. "Våra opponenter," yttrade Crerar, "måste vara tomma på argument, om de måste föra en dylik kampanj. Det visar endast, att de strida för en förlorad sak."

* * *

Den så kallade frihandelsplankan i Ontario arbetarpartiets program borttogs i lördags vid ett möte i Hamilton. Sagda möte hölls inom lyckta dörrar och var tidtals ganska hett. Man antog följande resolution: "Borttagandet av skatt på livsnödvändigheter, skatt på landvärden och upphävande av fiskal lagstiftning, som leder till klassprivilegier, bör kunna uppnås genom en kommission av experter för att göra en grundlig undersökning och sedan rapportera. I en dylik kommission bör arbetarna vara lämpligt representerade."

* * *

"The Canadian Labor Party kommer att begränsa sina ansträngningar till att fullborda sin organisation," yttrade f. v. Chas. Dickie, president av Manitobaavdelningen av detta parti, som en förklaring på, varför Manitobapartiet beslutat att ej placera federala kandidater å det lokala fältet.

* * *

Hon. T. A. Crerar öppnade den 25 okt., den progressiva kampanjen i sjöprovinserna i Woodstock, N. B. I sitt tal där försvarade han på det kraftigaste västern samt förklarade, att "an imputation" hade kastats emot lojaliteten hos folket i västra Canada. Särskilt vände han sig mot premiärministerns uttalande om att Wood-Crerar rörelsen ej vore canadisk. Han förklarade att västra Canadas lojalitet var höjt över allt tvivel samt att premiärministern med dessa beskyllningar endast ville vända folkets blickar från huvudfrågorna — såsom järnvägarna, den publika skulden, immigrationen och Canadas enande. "De säga, att vi måste ha protektionism," fortsatte mr Crerar, "för att ge sysselsättning åt arbetarna. Jag har kritiserats för att ej ha någon konstruktiv politik för arbetslösheten. Till detta vill jag svara, att om vi skola finna sysselsättning, måste vi öppna handelskanaler. Öppna edra handelskanaler och ni skall finna arbete för järnvägsmännen, som hantera varorna, för folket i fabrikerna, som tillverka dem, och för handlarna, vilka sälja dem."

* * *

I lördags uppträdde mr Crerar i Sydney, N. S. samt fördömde där principen om protektionism under förklaran, att det skapade truster. Samtidigt förnekade han sig vara frihandlare. Han framhöll, att jordbruket var Canadas huvudindustri samt att "gräset skulle växa på våra städers gator", om jordbruket paralyserades. Fria jordbruksreskap skulle bli ett uppsving för jordbruket.

* * *

Liberalerna höllo den 25 okt., en konvention i Prince Albert, Sask., samt nominerade som sin kandidat Dr W. L. Brigham av Star City. Sam-

(Forts. å sid. 4.)

U. S. utländska fordringar.

Förslaget att låta presidenten utnämna en kommission, med finansministern som ordförande för att ordna rörande Förenta Staternas fordringar av utländska makter, har antagits av representanternas hus. Regeringens ursprungliga förslag var att giva finansminister Mellon ensam detta uppdrag, men detta vann icke kongressmajoritetens samtyck. Försök gjordes att så amendera förslaget, att kongressen skulle äga rätt att godkänna eller förkasta kommissionens åtgöranden, men detta amendement nedröstades. Likaså ett annat, enligt vilket Amerikas gäldenärer skulle åläggas att betala minst 5 procents intresse å skulden. Billen går nu till senaten för behandling.

Ett amerikanskt bolag skall nu i Indien starta att tillverka stål, som troligen blir det billigaste i världen.

Tvåtusen ton vete destinerat till England skall avgå denna vecka från Vancouver. Förlidet år ägde den första skeppningen ej rum förrän i december.

General Ludendorffs nya bok "Krig och politik" uppmanar det tyska folket att samla sig under sina gamla preussiska ledare samt bereda sig för nästa krig.

Järnvägsstrejken i U. S. är återkallad.

Den till den 30 oktober utsatta järnvägsstrejken i Förenta Staterna blev i torsdags avvärjd, då ledarna för de respektive fackföreningarna vid ett förenat möte antogo resolutioner, i vilka man antog tillbakatagandet av auktoriserndet av arbetsnedläggelsen.

Röstningen för att avkalla strejken var enhällig, vad organisationerna beträffar. Den officiella ordalydelsen av resolutionen var, att "strejken skulle förklaras icke effektiv."

Röstningen inom de individuella fackföreningarna var emellertid mycket nära gränsen och, särskilt höllo eldarna långvariga diskussioner innan de beslöto sig för att upphäva strejkordern.

L. F. Sheppard, president för konduktörernas organisation, meddelade, att man beslutat avlysa strejken på grund av den växande publika opinionen, att en strejk skulle bli en opposition mot arbetsnämnden och konsekvent mot regeringen men ej emot järnvägarna.

"Det var också tydligt att hela Washington administrationen var emot oss samt att vi hade föga utsikter att nå våra mål," tillade mr Sheppard. "Vi kallade denna strejk för att nå vissa rättigheter, som vara män voro berättigade till," förklarade mr Sheppard för Associated Press. "Det blev emellertid snart klart, att järnvägarna lyckades i sin misslyckade propaganda till den effekten, att vi skulle strejka mot regeringen. Denna järnvägarnas propaganda fann också sin väg till United States Railroad Labor Board. Sagda regeringsmyndighet varnade oss för, att den skulle betrakta strejken som riktad emot regeringen och ej mot järnvägarna samt att regeringens alla maktmedel skulle brukas, om arbetet lades ned. Under sådana omständigheter återstod oss intet annat än att annulera våra orders om strejk den 30 oktober."

Ledarna för järnvägsarbetarnas organisationer förklarade, att arbetsnämndens kungörelse om att inga vidare petitioner om lönereduceringar skulle tagas i övervägande, förrän regler och arbetsförhållanden uppgjorts, var "instrumentellt avgörande" vid strejkens återkallande. De ansågo, att enligt detta beslut skulle det taga månader, innan deras betalning åter kunde reduceras.

Distriktsadvokat Clyne i Chicago meddelade, då beslutet om strejkens avkallande kungjorts, att regeringen vidtagit de yttersta mått och steg i händelse av strejk. Applikationer för "injunctions" mot strejkordern vilade i händerna på alla distriktsadvokater över hela landet för att presenteras vid federala domstolar.

I trots av arbetsnämndens här ovan nämnda beslut förklarade i fredags eheferna för järnvägarna att de hävall skulle hos sagda nämnd söka lönenedsättningar. Att arbetarna avblåste strejken mycket på grund av utsikten att lönereduceringar ej skulle begäras eller komma till stånd in om flera månader synes ej genera järnvägsbaronerna.

I sammanhang med järnvägsfrågan i Staterna kan det vara av intresse att veta att en försöksöverenskommelse nåddes f. v. i Montreal mellan personalen vid Grand Trunk järnvägen och ombud för sagda bolag. Genom denna överenskommelse acceptera arbetarna lönereducering med den förståelsen, att om ytterligare underhandlingar ändra betalningsskalorna, så skall bolaget vara villigt att utbetala ala pängar, som hållits tillbaka. Reduktionen är generallt och approximativt 12½ procent.

Överlämnandet av bevismaterial och data till Canadian National Arbitration Board kom till ett slut i fredags i Ottawa. A. R. Mosher för personalen och F. P. Brady för järnvägarna hopsummerade sina bevis för och emot argumenten för lönereducering. Mr Mosher medgav att en del reduceringar voro berättigade för närvarande, men att den effektiva skalan var orättvis mot de lägre betalda grupperna. Mr Brady ansåg, att bolaget måste få reduceringen i sin helhet.

Polisen i Paris upptäckte f. v. en privat bombfabrik.

De allierade ha beslutat att fordra, att hela Hapsburgfamiljen avsäger sig sina krav på Ungarns tron.

Hugo Stinnes har nu ytterligare stärkt sin ställning genom inköp av sju nya fartyg.

Den skottske upptäcktsresanden och författaren William Spiers Bruce avled f. v. i Edinburgh endast 54 år gammal.

Finansiärer i U. S. ha förklarat sig villiga låna New South Wales upp till 100 miljoner eng. pund sterling, ifall australierna ej kunna få sina lån förnyade i London.

Bröderna Paul och Peter O'Brien, i 30 år anställda vid Sullivan & Co., banken i San Antonio, Texas, anhöllos f. v. för förskingring av $2,000,000. De lämnade sin plats vid banken för 6 månader sedan.

Hemma från första hjälpexpeditionen.

De svenska Rysslandsfararna rönte största tillmötesgående från sovjetmaktens sida.

Ej så arbetsamt som väntat.

Något försenade på grund av hårt väder i Östersjön anlände, enligt vad senast hitkomna Sverige-tidningar meddela, den 2 oktober Sveabolagets ångare Egil till Stockholm samt medförde de av Röda korset och svenska hjälpkomitén till Ryssland utsända representanterna, kapten C. A. Wattrang och dr A. Odelberg.

De båda svenska delegaterna hade besökt Petrograd, Moskva och Samara, den sistnämnda staden som bekant det blivande centrum för den planerade svenska hjälpverksamheten i Ryssland.

Under sin resa hade de båda delegaterna medfört ett parti livsmedel till i Ryssland varande svenskar, vilket naturligtvis blivit med tacksamhet mottaget. Därjämte hade de från föreningen Rädda Barnen fått mottaga en del läkemedel, som skulle komma ryska barn till godo. Huvudparten av dessa läkemedel hade gått till Petrograd och Moskva.

De svenska delegaterna hade blivit i tillfälle att på ort och ställe förvissa sig om nödtillståndet i Ryssland, och man hade konfererat med övriga hjälporganisationers ombud och de ryska myndigheterna om sättet för hjälpverksamhetens ordnande.

Beträffande de resultat, man kommit till, kan för ögonblicket, intet meddelande lämnas. En rapport kommer senare att lämnas den svenska hjälporganisationens centralkomité, och samtidigt härmed torde en utförlig redogörelse rörande resans resultat komma att tillställas pressen.

Resan hade icke blivit så arbetsam som man hade väntat, förklarade kapten Wattrang, ett uttalande som mähända får tydas så att de ryska myndigheterna genom beredvilligt tillmötesgående i möjligaste mån sökt underlätta för Sveriges representanter att skaffa sig en översikt över de rådande förhållandena i Ryssland.

Givetvis hade den av Nansen ledda centralorganisationen hunnit ganska långt i sina planer på fördelningen av hjälpexpeditioner inom hungerdistrikten av de olika arbetsuppgifterna o. d.

Kung Alexander, vars accepterande av den jugo-slaviska tronen de två sista månaderna varit tvivelaktigt, begav sig f. v. från Paris till Belgrad.

I samband med sovjetregeringens senaste meddelande rörande de militära planerna mot Sovjet-Ryssland ha Ryska Socialistiska Federativa sovjetrepublikens befullmäktigade representant i Sverige, P. M. Kersjentseff, meddelat en av Rostas medarbetare följande:

"Den Rysslandsfientliga pressen har ihärdigt utspritt rykten om att stora händelser och uppror skulle komma att försiggå i Sovjet-Ryssland i augusti och att sovjetmakten skulle falla.

Nu är det fullkomligt klart att denna tidningskampanj letts från Paris. Hungern var för franska regeringen en ytterligare förevändning för ett römskt överfall. Det är fullkomligt obestridligt att komedin med avsändandet av en av Noulens general Pau och andra Rysslands svurna fiender ledd undersökningskommission för att studera den ryska hungersnödens omfattning hade till mål att organisera ett militärt kontraspionage och att hjälpa upprorsorganisationerna i Ryssland, i vilkeet värv Norlens som organisatör av Jaroslavupproret 1918 hade förvärvat en viss erfarenhet.

Frankrike försökte ånyo att bekämpa Ryssland med främmande händer och kasta Polen och Rumänien mot Sovjet-Ryssland just i det ögonblicket, då dettas arbetares och bönders hela energi var inriktad på kampen mot Ungern och industriens och jordbrukets återupprättande. Franska regeringen försökte att göra det fria Polen och det oavhängiga Rumänien till sina lejda landsknektar.

Hyckleriet hos den franska regeringen som dolde sig under pacifistiska fraser och förklaringar om hjälp åt de hungrande, visade sig i all sin nakenhet.

Sovjetregeringen har inga militära agressiva avsikter, men den skall veta att göra tillförlitt motstånd mot alla fiender, såväl mot dem, som öppet anfalla den, som mot dem, hemligen gå till anfall."

SVENSKAR OCH SVENSKT I CANADA.

Professor Helge Nelson vid Lunds universitet redogör för sina intryck från Canada i en reseskildring i Sydsvenska Dagbladet Snällposten.

"Giv mig svenskar, snus och mulåsnor, och jag skall bygga en järnväg till h—t", lär en amerikansk järnvägsbyggare en gång ha yttrat. Utan att närmare ingå på den järnvägsplanens möjlighet, vill jag taga yttrandet som ganska allvarligt menat. Gång på gång har jag i Canada påmints om, vilka överdängare svenskarna äro att bygga järnvägar.

De svenska rallarna ha sprängt och grävt, jämnat jränvägsvallen och gjort allt färdigt att lägga rälsen, vilket arbete såsom mindre gentilt och krävande lämnats åt italiernare, galizier och andra. Slitit och släpat ha de gjort, ofta under ohygglig köld och ohygieniska förhållanden. När en banbit nalkats sin fullbordan ha de övergått till en annan. Det var svenska rallare, som mera än andra byggde den nordligaste canadensiska banan i ost-västlig riktning — järnvägen från Quebec västerut. När den var färdigbyggd till Manitoba — det var för bortåt ett 10-tal år sedan — drogo många av svenskarna till järnvägsbyggena mellan Edmonton och Prince Rupert, vilken järnvägslinje nu bildar en del av den väldiga sammanhängande linjen Quebec—Winnipeg—Prince Rupert. Vart dessa svenskar tagit vägen sedan järnvägsbyggandet i den stora stilen upphört, har jag ej kunnat utröna. En och annan har blivit farmare eller tagit annat yrke, en del ha begivit sig till Förenta Staterna, men många ha tyvärr gått under. Det har aldrig varit svenskens starka sida att taga vara på sig själv. Han har i regel som rallare arbetat på ackord, eller på "contract", som det heter härute, och han har slitit och kunnat genomföra det till synes omöjliga i stenig och frostländ mark, så att han väckt andra folkslags beundran. Har han åtagit sig ett "contract" har han och hans kamrater också genomfört det, även om det gått med förlust. De ha ej under dylika omständigheter lämnat sitt arbete, som de flesta andra folk härute gjort o. gör. Denne enkle svenske grovarbetare har lika mycket som andra svenskar i Canada bidragit till, att "svenskt" betyder det hårda arbetet och det hederliga, alltid fullföljda arbetets man. Han, som så ofta svensken förövrigt, har bara haft felet att vara värst mot sig själv. Långt uppe i det nordvästra hörnet av Canadas odalbygder, på en liten kinesisk restaurang 70 km. väster om Peace River träffade jag en canadensare, som i många år samarbetat med svenskar i Abitibiområdet i Quebec, då järnvägsbyggandet där pågick. "Då infördes mer snus och Hoffanms droppar, än tobak", sade han (snus användes mycket litet av canadensarna, som däremot äro starka rökare). Blandningen av snus och Hoffmans droppar gör emellertid hjärnan ej alltid så klar, som den borde vara. Jag vet emellertid ej om man kan skylla på dem i följande lilla episod, som jag hört berättas i något olika versioner ifråga om summans storlek, jag tar den minsta summan för att ej överdriva.

Det var vid järnvägsbyggandet i östra Canada. Tre svenskar hade vardera förtjänat 1,000 dollar, och skulle nu ned till Toronto för att ha roligt efter några månaders knog. Men så kom man att tänka på: "Inte kunde tre ha roligt för en så liten summa som 1,000 dollars pr man. Hade en av dem hela summan, då kunde det bli luft i luckan riktigt." Så "lyfte" man om summan, och den som fick högsta kort for gladligt till Toronto, medan de andra utan vidare återgingo till arbetet. Jag undrar om något folk i världen äro i stånd till ett så storstilat vansinne! Men den, som fick hand om de 3,000 dollarna, lär ha gjort av med dem på 14 dagar. Och i sv. generalkonsulatets i Montreal papper kan man finna beviset på, att han pank och utfattig återsändes till arbetsplatsen genom konsulatets bemedling.

Många av dessa svenska rallare ha på ett liknande, o mej lika hårresande sätt underlåtit att draga frukterna av ett hårt arbete. De ha förstört sig själva och dött fattiga och glömda. Men det finns de canadensare, som påstå, att hade ej svenskarna och före dem kineserna funnits, så hade ej heller Canadas järnvägsnät kunnat dragas fram genom dess vildaste och mest hårdarbetade terräng.

Det var i mitten på 1880-talet. En svensk ingenjör, som emigrerat till Amerika, var i Manitoba sysselsatt med kartläggning för regeringens räkning. Det fanns ej då mycket bosättning i södra Manitoba och knappast någon alls i de trakter, där kartläggningen skedde. Emellertid möter ingenjören ute på prärien, ej allt för långt från en trädgrupp, en liten pojke, som nu tilltalas av honom på olika språk. Pojken stirrar bara på honom, men utbrister till slut: Drag är h—e! "A, vet hut, din lille rackarpojke jag tror du är gottlänning", säger ingenjören, som själv var från Gottlands sköna ö, och genast uppfattade sitt sjungande modersmål. Då trodde pojken förstås, att om ej den onde själv var ute och gick så var det trolleri med i spelet, när han blev rätt förstådd. Han lade benen på ryggen och sprang så fort han förmådde bort mot trädgruppen. Ingenjören följde efter och träffade där en gottlänning, som kommit över och börjat bryta upp landet i övergången mellan "bush" (skogsland) och prärie i sydöstra Manitoba.

Vid den tiden funnos ta svenskar på Canadas prärier, som de hade 150,000 invånare eller något mera. De flesta svenskfödda ha vanligen sökt sig dit över Förenta Staterna. De ha först gått till svensk-bygderna där, arbetat en tid i Minnesota, Nebraska, Dakota eller någon annan på svensk befolkning rikare stat och så följt den begynnande strömningen, från Förenta Staterna in till västra Canada.

(Forts. i nästa nr.)

Det första världspressmötet.

Den första världspresskonferensen har öppnats i Honolulu med representanter närvarande från nästan alla civiliserade länder. Detta betraktas allmänt som ett inledande steg till bildandet av ett internationellt tidningsmannaförbund, i avsikt att befrämja världsfreden och en bättre förståelse mellan folken. Hopp om, att den offentliga pressen över hela världen må göra sitt bästa för att befrämja förståelse och god vilja mellan nationerna och bidraga till lösningen av de stora uppgifter, som föreligga konferensen i Washington nästa månad till avgörande, uttalades av pres. Harding i ett budskap härom dagen till världspresskonferensen i Honolulu.

En titt ner uti Europas politiska gryta.

Briand vinner en av sina största segrar under sin så skiftande politiska bana. Nya tyska kabinettet får förtroendevotum. Ex-kejsar Karl vägrar underteckna sin abdikation.

TARIFFEN EN TORR DIET FÖR 90-DAGARS KAMPANJ.

Kungörandet i torsdags av premiärminister Lloyd George att måndagen denna vecka skulle anslås till att i underhuset diskutera unionistmedlemmarnas censur över de irländska fredsunderhandlingarna, ansågs bringa den irländska frågan till ett nytt kritiskt stadium. Meddelandet kom som en överraskning för Sinn Fein delegaterna, vilka väntat, att parlamentet ej skulle konsulteras, förrän man kommit närmare en överenskommelse, än vad som nu var fallet.

I lördags meddelades att Dail Eireann delegationen presenterat sina slutliga krav. Dessa krav omfatta upphävandet av den akt, som gav Ulsterregeringen kontroll av de sex nordliga counties i Irland. Men det försäkrades, att regeringen förklarat dessa krav omöjliga.

Mot slutet av f. v., ha ansträngningar gjorts att hindra ett sammanfall av den irländska fredskonferensen. Men en fortsättning av underhandlingara synes numera helt bero på Ulstermyndigheternas villighet att söka en överenskommelse med Sinn Fein. Det sägs att Sir James Craig kommer att bli erbjuden utsträckta makträttigheter för det norra parlamentet.

I måndags gick den med så stor spänning sedda diskussionen i parlamentet av stapeln. Unionisterna hade avfattat följande resolution:

"Detta underhus skådar med största farhåga på regeringens handling i att underhandla med delegater från södra Irland, som svurit trohet till irländska republiken och förkastat kronans auktoritet och alldenstund ett parlamentbeslut för uppgörandet av frågan mellan Irland och England antogs förra året, är detta underhus av den övertygelsen att inga förslag till styrelsereform i södra Irland bör vidtagas utan parlamentets sanktion."

Svaret på denna resolution blev, att den röstades ned med 439 röster emot 43. Premiärministern vann således ytterligare en av sina oratoriska segrar inför en stor audiens. Därigenom erhöll regeringen sitt väntade mandat från underhuset att fortsätta med de irländska fredsunderhandlingarna. Premiärministern gav likväl inga upplysningar om, vad som beslutats eller diskuterats beträffande De Valeras krav på oavhängighet samt de ryktesvisa försöken att försäkra koncessioner från Ulster för ett förenat Irland.

* * *

Arbetarmedlemmarna i engelska parlamentet ledda av John Robert Clynes föra nu en hård strid för att förmå regeringen att öka de summor, som äro betalbara till barn av arbetslösa personer. En dag f. v. ägde häftiga scener rum och två av dessa parlamentsledamöter, nämligen John J. Jones och Will Thorne, blevo ordrade att avlägsna sig för vägran att taga tillbaka en del starka uttryck. De hade bland annat kallat regeringens understödjare för "political tricksters."

* * *

F. v. såg det ut som om premiärminister Briand ej skulle komma att bevista Washington-konferensen. Under veckan har fientligheten mot honom vuxit i deputeradekammaren. En skarp kritik framfördes av nationalpartiet, som bildat majoriteten i kammaren sedan nov. 1919. Men Briand lät sig ej förbluffa utan gav på ett mästerligt sätt svar på all kritik mot hans administration, varefter hans motståndare förminskades till en liten majoritet. Vid den slutliga omröstningen gav honom deputeradekammaren en förtroendeomröstning av 381 röster emot 186. Följande dag gav honom senaten sitt förtroendevotum med 301 röster emot 9. Det sades att premiärminister Briand skulle avresa till Washington som i lördags.

* * *

Som vi nämnde f. v. ombads den avgående kanslärn Wirth i Tyskland att bilda nytt kabinett, vilket han ock gjorde. Den nya ministären är ett koalitionskabinett samt erhöll den 26 okt., riksdagens förtroendevotum med 230 röster mot 132. Majoriteten utgjordes av majoritetssocialister, independenta socialister, centrister och demokrater. Dr Wirth förklarade, att den tyska regeringen skulle protestera emot förbundsrådets beslut i Schlesienfrågan.

* * *

Förre kejsaren Karl vägrade åter i lördags att underteckna sin abdikation, enligt vad regeringens ombud meddelade efter at ha besökt honom i Tihany, där han hålles internerad.

(Forts. å sid. 4)

Nederlag för Non-Partisan.

För första gången i Förenta Staternas historia har en statsguvernör och två andra högre statstjänstemän genom omröstning återkallats från sina poster. Detta skedde vid fredagens val i North Dakota. Guvernör Lyn J. Frazier, som beklätt denna post de fem sista åren med understöd av Non-Partisan ligan, erhöll då närmare 97,000 röster, under det att hans motkandidat erhöll något över 106,000 eller en majoritet av något över 9,000 röster. Sveinbjorn Johnson vann över generaladvokaten William Lemke och Joseph A. Kitchen över jordbruks- och arbetskommissionären J. N. Hagan. Med anledning av valets utgång förklarade ledaren för Non-Partisan ligan, A. C. Townley, att stämningen för ligan var lika stark som tillförne men att densamma för tillfället förlorat på grund av liknöjdhet från deras anhängares sida, vilka trott sig vara säkra om makten och därför varit liknöjda. Men samtidigt har ligan lidit ett annat nederlag, i det att Townley utslag från U. S. högsta domstol nu måste avtjäna de 90 dagars fängelse, som han strax efter kriget blev dömd till för brott mot Minnesota förrädarilagar. Han var anklagad för att under kriget ha lagt hinder i vägen för inmönstringarna i armén.

Uppgifter om arbetslösheten i världen.

Den internationella arbetsbyrån i Geneve har på begäran av Förenta Staterna samlat ett antal mycket intressanta uppgifter om arbetslösheten världen runt. Det mäst lögonfallande resultat av dessa undersökningar har varit, att arbetslösheten står i omvänt förhållande till pänningkursen i de olika länderna, så att densamma är störst i de länder, som ha det solidaste pänningsystemet. Detta låter ju rätt besynnerligt men är lätt förklarligt, då länder med den högsta pänningkursen nästan äro avskurna från den utländska handeln, under det att handeln florerar i länder med lägre kurs.

Det fästes uttryckligen uppmärksamhet på, att de insamlade uppgifterna äro så konservativa, att det nästan är säkert, att de senare äro för låga än för höga.

Enligt dessa uppgifter stälde sig arbetslösheten i mitten av oktober på följande sätt i de olika länderna:

Förenta Staterna, över tre millioner arbetslösa; England, över två millioner; Canada, 16 procent av de organiserade arbetarna; Japan, 232,000; Schweitz, 22,000 helt och 90,000 delvis arbetslösa; Danmark, 65,000; Norge, 17 procent av de organiserade arbetarna; Sverige, 35,000 helt och 42,000 delvis arbetslösa; Holland, 16 procent av de organiserade arbetarna; Belgien, 152,000; Frankrike 129,000 helt arbetslösa; Italien 111,000 helt och 300,000 delvis arbetslösa; Tjeckoslovakien, 37,000; Tyskland, 3 procent helt arbetslösa.

Enligt detta ser det således ut, som om de länder, vars pängar stå högst i värde, ha det värst ställt vad den industriella verksamheten beträffar. Men i Tyskland, vars pänningkurs sjunkit till nästan ingenting, surra hjulen för närvarande livligare än i något annat land i världen.

Byrån har jämväl samlat en del mycket inträssanta uppgifter över de bördor, som det stora kriget och de allt fortfarande pågående rustningarna till krig pålagt ännu ofödda släkten, något som de näppeligen komma att välsigna sina förfäder för.

I England födes t. ex. varje barn till väriden för att från den första dagen av sin tillvaro övertaga en andel av statsskulden på 170 pund sterling ($850); i Frankrike 5,773 francs (1,154); i Förenta Staterna $236; i Italien 2,053 lire ($411) och i Tyskland 3,347 mark (846), eller omkring detsamma som det engelska.

Varenda person, som bor i England, nödgas giva 22 procent av sin inkomst till regeringen för att hålla maskineriet i gång; i Frankrike 40 procent; i Förenta Staterna 9 procent; i Italien 30 procent och i Tyskland 23 procent.